

Nog maar duizend jaar!

door Henna Guicherit

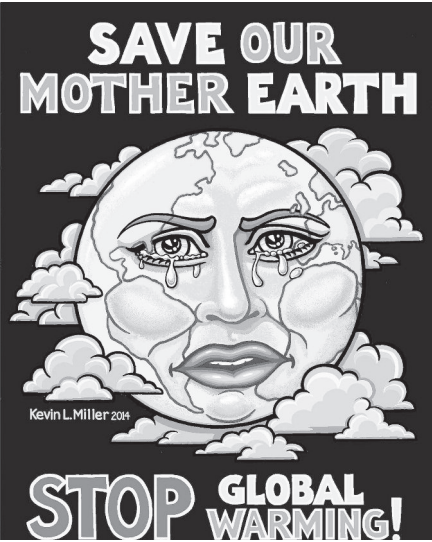
‘Nog maar duizend jaar op aarde.’ Ik bleef staren naar de kop van dat krantenartikel. ‘Onze aarde wordt bedreigd door de huidige vooruitgang in de technologie, de steeds groter wordende kans op een nucleaire oorlog en de gevaren van de klimaatverandering’.

Volgens de zeer gerespecteerde wetenschapper in de theoretische natuurkunde, Stephen Hawking, zijn het ‘onze zelfzuchtige en agressieve genen’ die ons de das om doen. ‘Het is nu tijd om onszelf te bevrijden van Moeder Aarde’. Is Moeder Aarde dan niet meer te redden, vraag ik mij af. Hawking gelooft er heilig in dat de toekomst van het menselijk ras op lange termijn in de ruimte moet zijn. “Het zal moeilijk genoeg zijn om een ramp op de planeet Aarde in de komende honderd jaar te voorkomen, laat staan de volgende duizend of miljoen. Op een of andere manier zal het leven op aarde in de toekomst waarschijnlijk onbewoonbaar worden voor de mensheid. We moeten serieus gaan nadenken over hoe we onszelf zullen bevrijden van de beperkingen van deze stervende planeet”, aldus Hawking.

Wij hebben nog maar duizend jaar? Wij mensen en niet buitenaardse wezens vormen het grootste gevaar voor ons eigen voortbestaan, gierde het door mijn hoofd. Er is waarneembaar sprake van klimaatsverandering. De wereldbevolking neemt toe en blijft het milieu stelselmatig vervuilen. Aan verwoestende oorlogen lijkt geen einde te komen. De niet hernieuwbare natuurlijke hulpbronnen worden uit hebzucht op een onverantwoorde manier geëxploiteerd. De kloof tussen arm en rijk wordt groter. Aan geweld tegen vrouwen lijkt geen einde te komen. En wij moeten ons bevrijden van de beperkingen van de stervende aarde? Wij moeten als je het mij vraagt onszelf bevrijden van al onze tekortkomingen anders wordt straks

weer een andere planeet door mensenhand onbewoonbaar gemaakt.

Als ‘zelfzuchtigheid en agressie’ dominant in onze genen zitten dan denk ik dat we die duizend jaar niet eens halen maar elkaar ruim voordien al van kant hebben gemaakt. Ik ontken onze zelfzuchtigheid en agressiviteit niet. Het is immers iedere minuut van de dag waarneembaar en de wereldgeschiedenis spreekt voor zich. Maar, laten wij vooral niet vergeten dat wij óók het vermogen hebben ‘onzelfzuchtig en vredelievend’ te zijn. Als mens onderscheiden wij ons door ons aangeleerd gedrag en niet door instinctmatig handelen. Als onderdeel van scholing en vorming worden de waarden en normen aan de nieuwe generatie overgedragen. In dit socialisatieproces ligt in iedere samenleving en cultuur een belangrijk accent op het onderscheid tussen het goede en het kwade. De mens is gezegend met zoveel vermogens.

Helaas laat hij zich eerder verleiden tot het aanwenden van de negatieve eigenschappen in plaats van de positieve. Laten wij beginnen respect te tonen voor onze natuur en onze medemens dan zal onzelfzuchtigheid en vredelievendheid de overhand krijgen. Dan zul-

len wij mensen en onze aarde direct een heel andere licht uitstralen en zullen we redden wat er te redden valt. Alle hoogstandjes van wetenschap en technologie ten spijt, wij blijven deel uitmaken - en afhankelijk van de natuur.

Nog drieënhalf jaar

Wat kunnen zij, die niet behoren tot de categorie ‘na ons de zondvloed’, doen om te voorkomen dat dit doemscenario werkelijkheid wordt? De hele wereld, mensheid en de komende duizend jaar is wellicht te veel om te overzien. Laten wij ons daarom beperken tot onze verantwoordelijkheid voor ‘Mama Sranan’ en wat ons tussen de Marowijne- en Corantijnrivier te wachten staat. Nog maar drieënhalf jaar en wij staan weer, met een beïnkte pink top en een rood potlood, in het stemhokje. Onze economie en democratische rechtstaat worden al geruime tijd bedreigd. We worden geregeerd door besluitmakers die zich niet allen beleidsmakers tonen.

Beleid wordt eerder gedreven door politiek lijfsbehoud, enge belangen en niet door het nationaal belang gericht op duurzame ontwikkeling. We zitten opgescheept met een overbevolkt ambtelijk apparaat dat in de wereld zijn weerga niet kent. Met een onverantwoord uitgavenpatroon dat door gebrek aan transparantie niet te controleren is, omdat de regering haar plicht, verantwoordelijkheid af te leggen, verzaakt. Vele gevallen van grove corruptie en diefstal die telkens weer aan het licht komen, worden niet onderzocht en de daders niet vervolgd. Ons milieu wordt ernstig bedreigd door het, al dan niet legaal, mijnen op kleine en grote schaal. Kwikdampen vormen een groot gevaar voor onze gezondheid in hartje stad en binnenland. Gemijnde gebieden lijken wel lichtjaren verafgelegen planeten. Hoeveel jaar heeft ‘Mama Sranan’ nog te leven als wij zo doorgaan?

Drai anu par’ boto

Wij moeten de huidige crisis aangrijpen

Suriname/blogspot.com

om onze economie te transformeren in plaats van te wachten op economische wonderen die niet bestaan. ‘Mama Sranan’ is immers in gevaar. In het streven naar duurzame ontwikkeling staat de mens altijd centraal. Alle mensen hebben recht op een gezond en productief leven, in harmonie met de natuur. Daarom moeten wij werken aan armoedebestrijding. Want dit is een absolute voorwaarde voor duurzame ontwikkeling. Om de verschillen in levensstandaard te verminderen en beter te kunnen voorzien in de behoeften van de meeste mensen. Maar om dat te bereiken moeten wij onze waarden en normenpatroon hoog houden. Een einde maken aan straffeloosheid en het ‘recht voor één, recht voor allen’ laten gelden. Weten dat vrouwen wereldwijd degenen zijn die via beheer en gebruik van natuurlijke hulpbronnen zorgdragen voor hun gezin en gemeenschap. Als consumenten en producenten, verzorgers van hun gezin en opvoeders spelen zij een belangrijke

rol bij het bevorderen van duurzame ontwikkeling. Laten wij allen, in het bijzonder zij die zich opmaken om in 2020 de politieke macht te verkrijgen, ons inzetten om ‘Mama Sranan’ te redden. En ons aan het eind van dit bewogen jaar, voornemen 2017 in te gaan met onzelfzuchtigheid en vredelievendheid hoog in ons vaandel.-.

datanews/knack.be

Ook transgenders hebben rechten

door Ravina Biharie

Ravina Biharie studeerde dit jaar af aan de Anton de Kom Universiteit als socioloog. Zij kreeg de graad van Bachelor of Science. Voor haar afstudeerproject verrichtte zij onderzoek onder transgenders in Paramaribo naar hun ervaringen met discriminatie in openbare ruimten en de beleving ervan. Een significante bevinding is dat deze groep Surinamers zich helemaal niet veilig voelt in de samenleving. Onderstaand zijn enkele bevindingen van haar studie.

Ravina: Er is momenteel een rechtszaak gaande van een transgender die verandering van geslacht in het bevolkingsregister van Suriname eist. Het gaat erom het geslacht van transgenders dan ook te wijzigen op hun identiteitspapieren. Dit zorgde voor veel ophef in de samenleving. En toen begon het! Waar de een op sociale media felicitaties uitsprak aan de transgenders, was de ander ervan overtuigd dat het een grote onzin en zonde is om aan geslachtsverandering te doen. Uit verschillende onderzoeken wereldwijd blijkt dat transgenders op elk niveau slachtoffer worden van discriminatie. Ook in Suriname blijkt uit persberichten, onderzoek en mijn persoonlijke observatie dat er sprake is van discriminatie en stigma op transgenders.

Wie zijn transgenders?

Waarom worden ze anno 2016 nog steeds niet geaccepteerd in de samenleving? Al eeuwenlang en binnen diverse culturen zijn transgenders geïdentificeerd en beschreven. Transgenders hebben van nature altijd bestaan; zelfs in de heilige boeken van het hindoeïsme zijn zij erkend.

De term transgender wordt wereldwijd op verschillende manieren gedefinieerd, maar over het algemeen komt het

op hetzelfde neer. Het zijn mensen die zich niet thuis voelen bij het geslacht bij geboorte. Ze identificeren zich als iemand van het andere geslacht. Velen zijn op zoek naar hulp van de medische professie voor hormonale behandeling of om een operatie te ondergaan om het genderetiket dat de samenleving op hen heeft geplakt, te veranderen.

Er is hier dus een tegenstrijdigheid tussen het geslacht van de transgender en de gender waartoe zij zichzelf rekenen. Ik benadruk hierbij echter dat transgenders zo geboren zijn. Ze voelen en weten van

Foto / Ravina Biharie Socioloog Ravina Biharie geeft een presentatie over haar onderzoek op de universiteit.-.

kleins al aan dat ze in een verkeerd lichaam geboren zijn. Dit gevoel is aangeboren en echt geen keuze. In een latere fase in hun leven ligt de keuze wel bij hen of ze zich willen ‘transformeren’ tot de gewenste gender door onder andere een geslachtsaanpassende operatie te doen. Het is te begrijpen dat transgenders in hun jonge jaren verward raken over hun identiteit en zelfbeeld. Bij de geboorte

worden ze geregistreerd in de categorie man of vrouw, maar naarmate ze ouder worden, voelen ze zich steeds meer iemand van het andere geslacht. Deze verwarring zorgt voor veel depressie in het leven van zulke kinderen, vooral in de tienerjaren. De samenleving verwacht immers dat jij je gedraagt naar het geslacht bij de geboorte. Naarmate ze ouder worden, kunnen de transgenders op een gegeven moment niet voldoen aan de verwachtingen van – en de eisen die de samenleving telkens weer aan hen stelt. Hun zelfbeeld wordt vaag en ze gaan op den duur op zoek naar hun identiteit door bijvoorbeeld op internet informatie te zoeken en in contact te komen met andere transgenders. Zo wordt hun zelfbeeld hervormd en gedragen zij zich geleidelijk naar de sekse waartoe zij behoren en waarmee zij zich identificeren. Zij komen dan in harmonie met wie zij zijn en wat zij voelen. Enkel nemen vervolgens het besluit om zich fysiek te transformeren tot de andere sekse. De samenleving, die daar nog helemaal niet voor klaar is, accepteert dit niet en beschouwt het als abnormaal.

Discriminatie en uitsluiting

Als kind al worden vele transgenders uitgesloten, gepest en mishandeld. En leven zij voortdurend in angst. En nu met deze fysieke transformatie van de ene sekse naar de andere raken ze nog meer geconfronteerd met onbegrip en discriminatie. Hierdoor neemt de angst toe. Zij proberen hun identiteit te verbergen of treden in de beginfase van hun transitie heel defensief op. Uit mijn recente onderzoek over de ervaring van Surinaamse transgenders met discriminatie in openbare ruimten van Paramaribo en de beleving ervan, blijkt dat transgenders zich helemaal niet veilig voelen. Zij zijn dagelijks weer het slachtoffer van discriminatie en stigma. Niet alleen onaangename opmerkingen, aanranding maar ook andere vormen van lichamelijk geweld ervaren zij als discriminatie. Zo ook body language, gezichtsuitdrukkingen, geluiden en gebaren die naar hen gemaakt worden. Dit interpreteren zij als discriminatie, omdat heteroseksuelen hier niet aan blootstaan. Van de bovengenoemde psychische vormen van discriminatie worden ze het meest slachtoffer. Zo worden ze uitgescholden voor zondaren, dieven, sekswerkers en boelers. Wanneer mensen opmerkingen maken over het uiterlijk of de identiteit van de transgenders en naar hen staren, interpreteren zij dat ook als te zijn discriminerend. De meerderheid van de respondenten van het onderzoek heeft aangegeven tenminste één keer slachtoffer te zijn geworden van fysiek geweld in winkels, op straat en in clubs. Zij hebben onder meer stenen, flessen en klappen moeten incasseren

Foto / Hindustantimes.com Transgenders in India die opkomen voor hun mensenrecht.-.

van vreemden. Meestal ontaarden de psychische vormen van discriminatie in fysieke vormen. Woordenwisselingen lopen soms uit tot gevechten, waarbij de transgenders bont en blauw geslagen worden. Er wordt in de samenleving met haat en afgunst gereageerd op transgenders, omdat zij niet willen en kunnen leven in de ‘sociale kooi’ volgens de verwachtingen en standaarden van de samenleving. Dit alles heeft een negatieve impact op het leven van transgenders. Zij krijgen een minderwaardigheidsgevoel en dit schaadt hun zelfbeeld.

Transgenders reageren soms met veel sarcasme op de discriminatie of kiezen ervoor om helemaal niet te reageren. Maar, dit wil niet zeggen dat de discriminatie hen niets doet. Elke negatieve verbale of non-verbale bejegening heeft invloed op hun zelfbeeld, zelfacceptatie en hun verdere ontwikkeling. Zo leidt dit tot zelfmoordpogingen en krijgen depressie aanvallen. Ook zorgt de dis-

criminatie ervoor dat zij zich niet vrij kunnen bewegen in openbare ruimten.

Uit mijn onderzoek blijkt bovendien dat onze wetgeving transgenders het gevoel geeft van uitsluiting. De rechten van transgenders zijn in de Surinaamse wetgeving niet gewaarborgd. Zo mogen transgenders niet trouwen met mensen van hetzelfde geslacht. Mogen ze bij wet hun naam en geslacht niet wijzigen op hun identiteitspapieren. Bovendien worden ze openlijk gediscrimineerd onder andere op school en op de arbeidsmarkt. De huidige situatie van onze transgendergemeenschap laat veel te wensen over. Zij willen net als elke burger zich overal vrij uiten en bewegen. Daarnaast is het voor hen belangrijk om hun nieuwe identiteit te plaatsen op alle significante documenten en in gelijke mate als niet-transgenders toegang hebben tot educatie, werkgelegenheid, gezondheidszorg en alle andere diensten.

Foto / yonkersvoice.com Conchita Wurst

De rubriek ‘Genderoptiek’ is één van de middelen van het Women's Rights Centre om gendergelijkheid en gendergelijkwaardigheid te bevorderen, vrouwenrechten te bepleiten en alle vormen van geweld tegen vrouwen uit te bannen. Deze pagina komt tot stand onder auspiciën van het Women's Rights Centre (WRC).

Vormgeving:
Raymiel Breidel

Redactie en samenstelling:
Carla Bakboord MSc. en Drs. Henna Guicherit
wrcsur@hotmail.com